

Osnovni sud u Podgorici, kao prvostepeni parnični, po sudiji Nataši Bošković, u pravnoj stvari tužioca Zogović Vukašina, koga zastupa adv. Nikola Bulatović iz Podgorice, protiv tuženog JU Univerzitet Crne Gore, koga zastupa punomoćnik Ivanović Ljiljana, dipl.pravnik zaposlen kod tuženog, radi naknade materijalne štete, vs. 154,35 eura, nakon održane usmene, glavne I javne rasprave, okončane dana 18.04.2011.godine, u prisustvu punomoćnika parničnih stranaka, donio je dana 18.05.2011.godine sledeću:

P R E S U D U

USVAJA SE tužbeni zahtjev tužioca koji glasi :

OBAVEZUJE SE tuženi da na ime naknade materijalne štete, za manje isplaćene naknade po osnovu rada, isplati tužiocu sledeće novčane iznose:

-dio naknade za regres za korišćenje godišnjeg odmora za 2010.godinu-od 54,45 eura sa pripadajućom kamatom od 25.08.2010.godine do isplate.

-dio naknade za ishranu u toku rada za mesec januar, februar, mart, april, maj, jun, jul, septembar, oktobar, novembar I decembar 2010 godine, u iznosu od 99,90 eura sa pripadajućom kamatom od 01.07.2010.godine pa do konačne isplate, a takodje se obavezuje tuženi isplatiti tužiocu na ime naknade troškova parničnog postupka iznos od 225,00 eura, a sve prednje u roku od 8 dana, po pravnoj snazi ove presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

ODBIJA SE KAO NEOSNOVAN dio tužbenog zahtjeva, kojim je tužilac tražio da mu na dosudjene iznose mu se dosudi i pripadajuća kamata u dijelu mimo dosudjenog za vremenski period od 01.07.2010.godine pa do 18.05.2011.godine.

O b r a z l o ž e n j e

Tužilac je u tužbi, kao I u riječi na raspravi preko svog punomoćnika naveo da je zaposlen kod tuženog, na fakultetskoj jedinici- Mašinski fakultet. Za period od 01.01.2010. pa do decembra meseca te godine, tuženi mu je isplatio umanjenu naknadu za regres I naknadu za ishranu u toku rada, za period 2010. godine. Naveo je da je u skladu sa Odlukom o najnižoj cijeni rada na nivou Crne Gore (Sl. list RCG 02/07), ista određena u iznosu od 55 eura, te da je to po njegovom mišljenju neto iznos najniže cijene rada, te je potrebno izvršiti preračunavanje neto iznosa u bruto iznos, koji bi iznosio 82,09 eura. Dalje, tužilac navodi da je OKU propisao da je najniža cijena rada osnovica za obračunavanje osnovne zarade zaposlenog, kao I mjesečne naknade za ishranu u toku rada, kao I regresa za korišćenje godišnjeg odmora, na koje u skladu sa kolektivnim ugovorom zaposleni ima pravo. S obzirom da postoji potreba preračunavanja neto iznosa u bruto iznos, tužilac smatra da je iznos novčane naknade za ishranu u toku rada od 27,50 eura neto iznos, na koji tužilac ima pravo po odbitku poreza I doprinosa, dok je bruto iznos 41,04 eura. Isto tako, kod regresa za korišćenje godišnjeg odmora je neto iznos 165,00 eura, koji u bruto iznosu glasi 246,27 eura. Stoga, tužilac navodi da mu je naknada za korišćenje godišnjeg odmora isplaćena za 2010.godinu u manjem iznosu za 54,45 eura, a da mu je novčana naknada za topli obrok umanjivana mjesečno za po 9,08 eura, što za period od 11 mjeseci 2010 godine, iznosi ukupno 99,90 eura, jer su mu trebali biti isplaćeni iznosi od 165,00 na ime regresa i od po 27,50 eura mjesečno na ime novčane naknade za ishranu u toku rada, a za 11 mjeseci 2010 godine.

U konačnom predlogu, punomoćnik tužioca je tražio da se usvoji precizirani tužbeni zahtjev. Troškove postupka je tražio za sastav tužbe I pristup punomoćnika ročištima.

Tuženi je u odgovoru na tužbu, preko svog punomoćnika na glavnoj raspravi, osporio osnovanost postavljenog tužbenog zahtjeva. Naime, tuženi je naveo da svake godine sačinjava godišnji plan, na osnovu kojeg dobija budžetska sredstva od Ministarstva finansija, pri čemu je iznos tih sredstava u 2010. godini bio manji od traženog, i nije odgovarao realnim potrebama Univerziteta Crne Gore. Pored toga, tuženi navodi da je od 01.01.2010. godine, shodno Zakonu o izmjenama I dopunama zakona o porezu na dohodak fizičkih lica (Sl.list 86/09) I Zakonu o izmjenama I dopunama zakona o doprinosima za socijalno osiguranje započeto sa oporezivanjem i primanja kao što su topli obrok i regres, primjenom poreske stope od 9 %, koja ranije nijesu bila predmet oporezivanja. Konačno, tuženi je naveo da je od Ministarstva finansija dobio pisano Uputstvo o primjeni čl.12 Zakona o budžetu, u kojem je naloženo da se naknade za topli obrok I regres obračunavaju shodno tom uputstvu, pa sa tih razloga tuženi nije mogao isplaćivati zaposlenima pun iznos toplog obroka I regresa u neto iznosu, već na način kako je to određeno pomenutim Uputstvom. U završnom izlaganju, punomoćnik tuženog je tražio da se tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan, dok troškove parničnog postupka nije tražio.

Provjeravajući navode parničnih stranaka, a u cilju utvrđivanja materijalne istine, sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u Uputstvo za primjenu čl.12 Zakona o budžetu (Sl.list 87/09) , broj: 06-390/1 od 15.02.2010.godine Ministarstva finansija Crne Gore, kao i Poreski savjetnik, broj 1 iz aprila 2010 godine, izdat od strane Instituta računovođa I revizora Crne Gore, pa je na osnovu savjesne I brižljive ocjene dokaza pojedinačno I u njihovoj uzajamnoj vezi, kao I na osnovu navoda stranaka I rezultata cjelokupnog postupka, a u smislu čl.9 ZPP-a, odlučio kao u izreci presude, i to sa sledećih razloga.

Među strankama je nesporna činjenica da je tužilac zaposlen kod tuženog, kao i da mu pripada naknada za ishranu u toku rada (topli obrok), kao i naknada za regres, za korišćenje godišnjeg odmora za 2010.godinu.

Sporno je da li tužiocu pripada pravo na naknadu materijalne štete koja se ogleda u manje isplaćenom iznosu na ime regresa za korišćenje god. odmora, kao i manje isplaćenog iznosa na ime toplog obroka za sporni vremenski period.

Zakonom o radu i to čl.11 tog zakona propisano je da zaposleni ima pravo na odgovarajuću zaradu, bezbijeđenost i zaštitu života i zdravlja na radu, stručno osposobljavanje i druga prava u skladu sa zakonom i kolektivnim ugovorom. Čl.149 istog zakona propisano je da se Opštim kolektivnim ugovorom utvrđuje minimalna zarada u privredi, odnosno vanprivredi, a čl.2 tog kolektivnog ugovora je propisano da se granskim kolektivnim ugovorom, kolektivnim ugovorom i ugovorom o radu ne mogu utvrditi manja prava od prava utvrđenih Opštim kolektivnim ugovorom. Najniža cijena rada prema važećem OKU propisana je Odlukom o najnižoj cijeni rada na nivou RCG i ista u neto iznosu iznosi 55,00 €, a predstavlja osnovicu za izračunavanje zarade zaposlenom kao i mjesečne naknade za ishranu u toku rada (topli obrok). Izvor oporezivanja shodno Zakonu o porezu na dohodak fizičkih lica predstavljaju lična primanja kako je to propisano čl.12 st.2 tač.1 istog, dok su u čl.14 st.3 tač.1 ta primanja decidno nabrojana i odnose se na zarade, odnosno nakande zarada ostvarene u skladu sa propisima kojima se uređuje radni odnos. Budući da u istom zakonu u čl.15 stoji da oporezivi prihod po osnovu ličnih primanja predstavlja bruto iznos primanja iz čl.14, to ovaj sud smatra da je tužbeni zahtjev osnovan, te da tužiocu pripada pravo na naknadu materijalne štete koja se ogleda u manje isplaćenom iznosu na ime regresa za korišćenje godišnjeg odmora, kao i manje isplaćenog iznosa za topli obrok. Naime, budući da je u Zakonu o porezu na dohodak fizičkih lica, i to čl.15 istog zakona, decidno navedeno da oporezivi dohodak predstavlja bruto iznos primanja, to sud smatra da je u konkretnom slučaju tužilac pretrpio materijalnu štetu koja se ogleda u manje isplaćenom iznosu na ime regresa za korišćenje godišnjeg odmora od 54,45 €, kao i manje isplaćenog iznosa

za topli obrok u iznosu od 99,90 € u koje iznose je uračunata zatezna kamata, počev od dana 18.05.2011. godine kao dana presuđenja, pa do konačne isplate, sve ukupno čini iznos od 154,35 €. Kod činjenice da je najniža neto cijena rada u 2010. godini iznosila 55,00 €, zaposlenom pripada pravo na mjesečnu nakandu za ishranu u toku rada (topli obrok) u visini 50 % najniže cijene rada kako je to utvrđeno čl.26 st.1 tač.4 važećeg OKU, odnosno 50 % neto cijene rada čini neto iznos nakande na ime toplog obroka u iznosu od 27,50 €. Poslodavac zaposlenom isplaćuje prema čl.22 OKU regres za korišćenje godišnjeg odmora u visini tri najniže cijene rada, a budući da je ista propisana u neto iznosu i iznosi 55,00 €, to zaposlenom po ovom osnovu pripada iznos od 165,00 €. U Sl.listu RCG br.1 od 15.01.1999. godine objavljen je način utvrđivanja osnovice za obračun poreza i doprinosa na lična primanja, a osnovica je bruto lično primanje, pa je sud našao da je tužbeni zahtjev osnovan budući da je u konkretnom slučaju kao poreska osnovica uzeto neto primanje što nije u skladu sa važećim pozitivnim propisima.

Na dosuđeni iznos tužiocu shodno čl.284 ZOO pripada i zatezna kamata koja se ima obračunati od dana 18.05.2011. godine kao dana presuđenja, pa do konačne isplate, radi čega je mišljenje suda da tužiocu ne pripada tražena kamata na dosuđene iznose, počev od dana 01.07.2010.godine pa do dana presuđenja, kako je to i odlučeno u stavu II izreke presude.

Tužilac je uspio u sporu, pa mu shodno odredbi iz čl.152 ZPP-a pripada pravo na naknadu troškova parničnog postupka. Isti se odnose na ime sastava tužbe u iznosu od 75,00 eura, na ime zastupanja na dva održana ročišta u iznosu od po 75,00 eura, što sve ukupno iznosi 225,00 eura, a ovo po važećem AT-u

Na osnovu izloženog, odlučeno je kao u izreci presude.

OSNOVNI SUD U PODGORICI

Dana, 18.05.2011.godine

SUD IJA

Nataša Bošković s.r,

PRAVNA POUKA:

**Protiv ove presude, dozvoljena je žalba
u roku od 8 dana, od dana donošenja iste,
Višem sudu u Podgorici, a preko ovog suda.**

